

dagens Bøtninger, men de vare Udtrykket for Regjeringens, altsaa den ikke bevilgende Myndigheds Bestemmelser, som den, ganske vist efter bedste Overlæg men dog efter eget Tykke, havde sat ind paa Finantsloven. Jeg kan ikke se rettere, end at dette vilde være, at Rigsdagen i det Mindste delvis overgav sin Bevillingsret til Ministeriet; men jeg kan ikke finde noget Sted i Grundloven, at Rigsdagen har en Ret til at overdrage sin Bevillingsret til nogen som helst Anden, altsaa heller ikke til nogen som helst Regjering, og da jeg har aflagt min Ed paa Grundloven, saa er det en Selvfølge, at jeg ikke kan stemme for Noget, der efter min Overbevisning strider mod Grundloven. Jeg maa derfor stemme mod det foreliggende Endringsforslag. Jeg skal som altid være meget villig til, for at opnaa Samdrægtighed og Enighed, at offeres saa meget som muligt af personlige Anskuelser — det er vor Pligt — men at gaa paa Afkord med min Overbevisning og min Samvittighed kan jeg ikke.

Finantsministeren (Estrup): Jeg har allerede tidligere havt Veilighed til at udtale ogsaa i dette Thing, at efter min Formening maa enhver midlertidig Bevillingslov fyldestgøre i det Mindste to Fordringer, den ene den, at Loven er forstaaelig, det vil sige at de, der vedtage Loven ere enige om, hvorledes den skal forstaaes, saaledes at ogsaa den Regjering, der skal anvende Loven, veed, hvad Meningen er med Loven; det tror jeg er en uafviselig Fordring til enhver Lov, men ganske særdeles til en Lov som denne. Den anden Fordring, der, som det forekommer mig, med fuld Føie kan stilles til en midlertidig Lov, er den, at den sætter Regjeringen i Stand til at forfætte Styrelsen saaledes, at Statsvellet ikke kommer til at lide væsentlig under Mangelen paa den regelmæssige Finantslov, at man altsaa er i Stand til at føre Stats-husholdningen forsvarlig i Mellemtiden, indtil en regelmæssig Finantslov kommer til Stede, denne Mellemtid være sig kortere eller længere. Det er selvfølgelig overflødigt for mig at udtale, at det Forslag, der er stillet af 5 ærede Medlemmer, efter min Formening fyldestgjør disse to ubetinget nødvendige Fordringer, da det jo falder saa overordentlig nær sammen med Regjeringens oprindelige Forslag. Jeg skjønner ikke rettere, end at de Medlemmer af Repræsentationen, som ere enige i, at de hidtidige midlertidige Finantslove lod meget tilbage at ønske i Tydelighed og Klarhed, og jeg vil tilføje: de Medlemmer af Repræsentationen, som erkjende, at de hidtidige midlertidige Finantslove, forstaaede saaledes, som man fra en af Repræsentationens Afdelinger har

villet have dem forstaaede, ikke give tilstrækkelige Midler til at føre Statshusholdningen uden væsentlige Tab i Mellemtiden, havde gjort bedre i, i Stedet for at stille sig i bestemt Modstrid til det Forslag, som er fremkommet fra Regjeringens Side for at løse Opgaven, at forsøge paa at faae udtrykt Meningen, den Mening, man nødvendigvis maa have ved Vedtagelsen af midlertidige Bevillingslove, paa en anden Maade. Jeg skjønner ikke rettere, end at de vilde have gjort bedre deri end at stille sig absolut afvisende til det eneste Forsøg, der er gjort paa at løse Vanskeligheden. Denne Bemærkning retter jeg her idag til det ærede 7 Medlem for Kjøbenhavn (Broberg). Det ærede Medlem vilde vel gjøre gjældende, at de midlertidige Love have været fyldestgjørende eller været betragtet som fyldestgjørende gennem en lang Række af Aar, og at det først var i dette ene Aar, Undtagelsesaaet 1881—82, at de havde viist sig ufyldstgjørende, men det ærede Medlem maa jo dog vide, at det ogsaa først var da, at Spørgsmaalet om Forstaaelsen kom frem, og det forekommer mig derfor temmelig meningsløst at ville argumentere saaledes, at de midlertidige Finantslove have viist sig gode nok, derved at man har brugt dem i en Række af Aar — nogle og tredive Aar — naar det, første Gang, der har fundet en alvorlig Undersøgelse Sted af, hvorvidt deres Affattelse var en saadan, at en Regjering kunde bruge dem uden at risikere ved en efter dens Mening endog overordentlig loyal Anvendelse af den midlertidige Bevilling at komme i bestemt Modstrid med den ene Del af Repræsentationen, har viist sig, at dette ikke er Tilfældet. Naar dette har viist sig den første Gang, da der i Virkeligheden har været Spørgsmaal om Forstaaelsen af disse Love, betyder det aldeles Intet at kunne henvise til en Række af Aar, om den end var meget længere end 30 Aar, til Støtte for, at der ikke skulde være nogen Tvivl derom. Det ærede Medlem kan have Ret i, at naar man var ganske vis paa, at midlertidige Bevillingslove aldrig vilde strække sig ud over 4 Uger, har det en langt ringere Betydning — ikke ingen Betydning, men en langt ringere Betydning — om Affattelsen er noget eller mindre præcis, om Bemyndigelsen er noget mer eller mindre ample, men vil det ærede Medlem paataage sig Garantien for, at hverken nu eller nogen sinde senere ville disse Bevillingslove komme til at virke for længere Tid end 4 Uger? Og selv om det ikke skulde strække sig ud over et helt Finantsaar, er jeg overbevist om, at det ærede Medlem vil være enig med mig i, at selv om de kun skulde virke et Par Maa-